

Cuprins

Orizont.....	7
Quilt	18
Bonete.....	31
Tăcere	60
Aplicații.....	76
Pădăii.....	94
Păduri.....	108
Porumb.....	121
Febră.....	144
Mure	160
Stea Polară	181
Sirop de arțar	193
Lapte.....	200
Cepe.....	207
Paie	220
Apă.....	237
Comfort.....	259
Steaua din Ohio	271
<i>Mulțumiri</i>	305

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Tracy Chevalier, *The Last Runaway*

Copyright © Tracy Chevalier, 2013

All rights reserved.

© 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Malgorzata Maj/Trevillion Images

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CHEVALIER, TRACY

Ultima fugară / Tracy Chevalier; trad. din lb. eng. de Ona Frantz. – Iași:
Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3449-1

ISBN ePub: 978-973-46-3610-5

ISBN PDF: 978-973-46-3611-2

I. Frantz, Ona (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

Printed in ROMANIA

Tracy Chevalier

Ultima fugară

Traducere din limba engleză și note
de Ona Frantz

POLIROM
2013

Honor se încruntă. Deși primea cu plăcere dovezi de înțelegere din partea cui se cădea să i le ofere, pe Jack nu-l cunoștea destul cât să le accepte de la el. Oricât i-ar fi plăcut apropierea lui, vru să se țină departe de vorbele pe care le spunea.

— Mai bine-aș intra, spuse ea.

— Vin cu matale.

Intrară prin bucătărie și trecură prin salonul înțesat de lume, unde Dorcas Haymaker și prietena ei Caroline își întoarseră fețele spre ei ca două farfurii de argint reflectând lumina. Caroline era roșie în obraji – și-i frecase cu coada-vacii, bănuia Honor, un șiretlic pe care îl folosea Grace ca să-și lumineze obrajii când credea că arăta prea palidă. Sulimanul quakerilor, așa îi auzise pe cei din afară numind planta cu pricina.

Jack nu părea s-o observe pe prietena surorii sale.

— Nu vrei matale să mănânci? întrebă el. Lucratul la quilt toată după-masa trebuie să-ți fi făcut foame.

Honor nu-și dădea seama dacă el o tachina sau nu. Cu americanii, era greu să-ți dai seama; rîdeau la lucruri pe care ea nu le găsea amuzante și tăceau când ea ar fi vrut să zîmbească. Fără să spună nimic, se apropie de mesele încărcate cu mâncare, sperînd că el n-avea s-o mai urmeze și că zumzetul din interiorul capului avea să i se domolească. Nu știa de ce avea el un asemenea efect fizic asupra ei. Felul lui de-a fi degajat o intimidă, ca de altfel America însăși. Honor era învățată cu o viață ordonată și cu foloase, iar viața ei numai astfel nu fusese de când plecase din Dorset. Jack Haymaker era și el parte din haosul american care o asalta, făcînd-o să-și dorească să se țină departe.

Cercetă cu privirea ogorul de hrană care se întindea în fața ei. Era cum se aștepta: jumătatea de jambon, friptura de vită, movilele de cartofi piure, fasolea păstăi, turtițele de porumb, armata de plăcinte. Își înghiți un val de greață. Tînjea după o lipie pufoasă cu unt, pateu de macrou afumat, un cotlet de miel, căpșune cu smîntînă – mâncare preparată simplu și

prietenoasă stomacului, nu pusă pe masă cu mormanul. Apoi ochi un castron cu agrișe, împins undeva mai în spatele mesei, și se întinse după el.

În momentul acela se iscă rumoare în mulțimea adunată în jurul mîncării, care se despărți în lături pentru a-i face loc lui Judith Haymaker, ducînd o tavă mare cu o movilă de știuleți de porumb curățați de moațe și pănuși, din care se ridicau aburi.

— E gata porumbul! strigă ea, aprinsă la față de căldură și de nerăbdare.

Era prima dată cînd zîmbea fără să se stăpînească.

Se porni o învălmășeală de femei care mutau vasele pentru ca ea să poată așeza platoul în mijlocul mesei.

— Primul porumb pe anul ăsta, le spuse Jack în timp ce lumea se năpustea să-și ia cîte un știulete. Luna viitoare vor fi mai mari știuleții, dar acum sînt mai fragezi. Unde-i farfuria matale? Au să se termine îndată.

Se întinse și apucă un știulete cu degetul mare și arătătorul.

— Repede, că frige!

Honor n-avea de ales, trebuia să ia farfuria, iar Jack puse pe ea doi știuleți.

— Eu..., dădu ea să crîcnească, dar Jack o întrerupse.

— Matale poți să-ți pui unt pe ei, dacă vrei. Vezi farfuria de-acolo cu foaia de unt? Aia-i pentru rostogolit știuletele pe ea. Dar cred că primul porumb e mai bun așa, gol. E atît de dulce, că n-are nevoie de unt să-l dreagă. Haide.

O conduse către o bancă împinsă la perete și o așteptă să se așeze ca să-i poată da farfuria, apoi se așeză și el alături. Honor simțea acum și mai multe priviri ațintite asupra lor, în afară de ale lui Dorcas și Caroline – ale lui Adam și Abigail, a lui Judith Haymaker, a fierarului Caleb Wilson. Caroline avea scînteii în ochi și privea țintă.

Honor își vîrî capul între umeri și își cercetă știuletele de porumb, cu boabele lui ca niște dinți translucizi. Jack ronțăia deja la al lui, răsucindu-l încet pe măsură ce-i reteza boabele

cu dinții, făcînd să se audă zgomotul unui rumegat de cal sau al unui cerb care străbate desișul. Honor nici nu suferea să se uite. Nici frații ei, nici Samuel, nici măcar Adam Cox n-ar fi scos vreodată asemenea zgomote în timp ce mîncau. Jack Haymaker mînca într-un fel plin de voieșie și brutalitate.

Aruncîndu-și coceanul dezgolit pe farfuria pe care o împărțeau, el se ridică să-și mai luă un știulete și observă că al ei era neatins.

— Matale nu-ți place porumbul?

Honor șovăi.

— N-am mai mîncat niciodată de pe știulete.

— Aha, făcu Jack și zîmbi. Atunci te-așteaptă o desfătare. Pe asta trebuie s-o văd cu ochii mei.

Spre marea ei stînjeneală, rămase proțăpît în fața ei, privind în jos, cu un rînjet larg, cu părul ciufulit și cu o boabă de porumb lipită de bărbie. Dacă era cineva care nu-i privise pînă atunci pe Honor și Jack, acum se uita toată lumea. Ea se făcu roșie ca focul, dar înțelese că n-avea de ales. Dacă ar fi continuat să șovăie, ar fi atras și mai mult atenția. Ridicînd știuletele, îl răsuci ca și cum ar fi încercat să găsească locul cel mai bun de unde să înceapă mușcatul.

— Dă-i drumul, Honor, spuse Jack. Sări pe el.

Honor închise ochii și mușcă, despîcînd boabele cu dinții. Deschise ochii. Nu mai gustase niciodată ceva atît de proaspăt și de dulce. Acesta era porumbul în forma lui cea mai pură, o îmbucătură de viață. Răsucind știuletele, mușcă iar și iar, savurînd gustul atît de diferit de celelalte bucate din porumb pe care le mîncase în ultimele săptămîni. Apoi nu se mai putu opri și mușcă în dreapta și-n stînga, pînă ce lăsă știuletele gol.

Jack rîdea.

— Ți-a prins bine matale. Bun-venit în Ohio, Honor. Să-ți mai aduc unul?

Jack Haymaker intră în magazinul Textile La Cox în ziua de după șezătoare, spre sfîrșitul după-amiezii, cînd se terminase

ultima năvală a clienților, Honor împăturea materiale, iar Adam Cox trecea la catastif cîștigurile zilei. Deși încercă să fie liniștită, ea tresări la intrarea lui Jack și simți o strîngere în piept. Îl salută, apoi își îndreptă atenția asupra materialului pe care îl înfășura pe suport – același crem cu mici diamante ruginii din care cumpăruse doamna Reed pentru fiica ei cu o lună în urmă. Mai devreme îi ceruse îngăduință lui Adam să taie din el o bucată mică pe care s-o adauge la frînturile pe care le păstra, de la rochia maro a lui Grace și de la mătasea galbenă a lui Belle.

Jack se întoarse spre Adam, care se oprise din scris, rămînînd cu pana nemișcată deasupra registrului.

— Am terminat de livrat un lot de brînză la colegiu, spuse el, și m-am gîndit s-o duc pe Honor acasă, dacă a terminat treaba la matală. O fi obosită după o zi lungă aici.

Adam privi fugar undeva între Jack și Honor; ușurarea care îi brăzdă chipul exprima în ochii ei mai mult decît ar fi fost în stare orice fel de vorbe: Jack o curta, cu binecuvîntarea nerostită a lui Adam. Pe deasupra vieții ei, care fusese atît de nesigură în aceste ultime luni, plutea acum un ac pregătit să însăileze în locul potrivit. Nu se simțea totuși în siguranță, ci mai degrabă ca atunci cînd coborîse de pe Aventurierul la New York, cu pămîntul săltînd și clătînîndu-i-se sub tălpi.

— Firește, răspunse Adam. Pot să termin eu aici.

Își văzu mai departe de scris. Honor întinse mîna să-și ia șalul – de prisos pe căldura aceea, dar orice femeie avea mereu cu ea un șal – care atîrna de un cîrlig în peretele din spatele lui, și atunci aruncă o privire în jos la registru. *11 ace ascuțite – 1 cent/ac: 11 cenți. 5 foarfece ascuțite – 5 cenți/pereche: 25 cenți. 3 coți bumbac aspru imprimat*, scria el. De unde se uita, ea îi vedea peticul de chelie din creștet.

Nu plouase în după-amiaza aceea ca să mai risipească arșița. Îndreptîndu-se către sud pe Strada Principală în căruța familiei Haymaker, auzeau tunetul bubuind în depărtare, iar către vest cerul era întunecat. Jack se uită pieziș la ea.

— Nu-ți face griji, e încă departe. Pînă să ne-ajungă furtuna, matale o să fie acasă.

— Nu sînt speriată, spuse Honor – deși era, puțin.

Furtunile americane erau mult mai înspăimîntătoare decît cele la care fusese martoră în Anglia. Aerul devenea tot mai dens în cursul zilei, pînă ce tensiunea ajungea aproape de neîndurat, ușurarea fiind făgăduită de tunetele și fulgerele din depărtare. Apoi se pornea ploaia din norii negri îngrămădiți pe cer, iar fulgerul care pînă atunci se ținuse deoparte lovea pe neașteptate chiar deasupra și în același timp cu bubuitul tunetului. Era zgomotos, nemilos, violent. De cînd era în Ohio, pe Honor n-o prinsese nici o furtună afară din casă și nici acum nu voia să i se întîmple așa ceva. Șareta împrumutată de Adam ar fi fost mai iute decît căruța familiei Haymaker, sau ar fi putut aștepta în siguranța prăvăliei pînă trecea furtuna. Dar nu-i putea cere lui Jack să se întoarcă.

Trecînd pe Strada Morii, Honor o văzu pe doamna Reed apărînd de pe o stradă lăturalnică. Negresa ridică privirea, îi văzu pe Honor și Jack împreună și salută dînd din cap, însă fără să zîmbească. Pălăria ei de pai era ornată de data asta cu buchețele de flori mărunte și albe, un soi pe care Honor îl văzuse pe marginea drumurilor.

— Matale o cunoști? întrebă Jack cu un glas care nu părea deloc mulțumit.

— E o clientă. Ce flori sînt acelea de pe pălăria ei?

— Iarba-febrei. Se folosește cînd ai fierbințeli. N-aveți și voi în Anglia?

— Poate avem. Florile arată altfel aici, chiar și cînd au același nume.

Jack mormăi ceva. În depărtare, tunetul bubui din nou, acum mai aproape.

Statul pe capră lîngă Jack nu semăna cîtuși de puțin cu statul lîngă Adam sau lîngă bătrînul Thomas din Wellington; nu era nici ca atunci cînd se întorsese pe jos cu Samuel pînă acasă. Nu era vorba că Jack mirosea a fîn proaspăt cosit chiar

și atunci când era plin de noroi și sudoare după o zi întreagă de muncă. Era vorba de legătura brută, fără cuvinte, de zumzetul tensiunii electrice din aerul care îi înconjura și de spațiul dintre ei care o lua pe nepregătite. Conștientiza în mod dureros prezența lui. Fiecare respirație, fiecare răsucire a capului sau rotire a umerilor sau zvicnet al încheieturii cu care mâna cail se întipărea adânc înăuntrul ei. Își odihnea privirea pe antebrațul lui dezgolit de mîneca suflecată, pe care vedea fiecare fir de păr auriu îndreptat în aceeași direcție ca și celelalte, ca spicele de grâu în adierea vîntului.

Asta este pofta trupească, își spuse ea, cu obrajii arzîndu-i de rușine. Cu Samuel nu simțise așa ceva; îl cunoștea de când erau copii și îi era mai mult ca un frate. Îi trecu prin minte că poate simțămintele lui față de femeia din Exeter erau asemănătoare cu ce simțea ea acum pentru Jack. Pentru prima dată, își îngădui să cugete în liniște la ce simțise Samuel și la ce-l făcuse să se poarte în felul acela.

— Crește porumbul, băgă Jack de seamă în timp ce treceau pe lângă lanurile de păpușoi care fuseseră cîndva parte din pădurile întinse între Oberlin și Faithwell.

În jumătatea de ceas cît mai dură drumul lor, nu mai deschise gura decît ca s-o liniștească iar pe Honor spunîndu-i că fulgerele nu se apropiaseră deloc. În rest, se mulțumi să fredoneze în surdină o melodie pe care ea nu o recunoștea.

Ajungînd la casa lui Abigail – pe verandă, Abigail căsca gura la peisaj –, Honor îi mulțumi lui Jack că o adusese, în timp ce el o ajuta să coboare din căruță, zăbovind cu mîna pe cotul ei.

— Am întrecut furtuna, ei? spuse el, cu o înclinare a capului.

Pină la sfîrșitul zilei de lucru la magazinul lui Adam, pe Honor o apucase foamea și o cuprinsese osteneala. Dar în seara aceea nu mîncă nimic și noaptea dormi puțin. Furtuna nu mai ajunsese la ei, iar în dimineața următoare aerul era la fel de cald, nemișcat și înăbușitor cum fusese și pînă atunci.